

[Valdemar Sørensen.]

maa jeg sige, at de i de sidste vanskelige Aar har taget et godt Stød af i den forhaandenværende besværlige Situation. Men jeg er jo gaaet ud fra, at Adgangen til at blive anerkendt som socialt Boligselskab var aaben, naar man underkastede sig de Bestemmelser, der staar i Loven desangaaende. Saadan har jeg hidtil opfattet Forholdet, og jeg har set saadan paa det, at Rigsdagen og Regeringen vilde være mere end tilfreds, hvis flere og flere Selskaber paa ordentlig, konsolideret Vis henvendte sig og bad om at faa denne Anerkendelse.

Nu hører jeg, at man i det tekniske Byggeudvalg, den højtærede Indenrigsminister har nedsat, og som gør Forarbejderne til en Lov som denne, ligefrem har vedtaget principielt at lukke af for Tilgangen af sociale Boligselskaber i København, at man ikke ønsker flere. Dette Spørgsmaal vilde jeg gerne have klaret, fordi jeg synes, det berører den Lovgivning, vi her taler om, saa intimt, at det dog vistnok maa klares over for Rigsdagen, om det virkelig er Hensigten, at man uden videre gennem dette Udvalg vil bruge Ministeriets Beføjelser over for Selskaberne til at lukke af. Vi andre maa synes, at i en vanskelig Situation maatte man være glad for ethvert Selskab, der meldte sig med Initiativ paa Boligomraadet, og jeg vilde derfor finde det uhyre farligt og i Modstrid med hele Lovens Aand og Hensigt, hvis man nu skrider til at skabe et Monopol for de allerede eksisterende sociale Boligselskaber i Hovedstaden.

Dette Spørgsmaal ønsker jeg at stille til den højtærede Indenrigsminister, og jeg haaber, at Ministeren om ikke her saa i et Udvalg kan give os et Svar paa, hvorledes det forholder sig.

I øvrigt skal jeg, som jeg begyndte med, anbefale Lovforslaget til hurtig Behandling i et Udvalg og til hurtig Gennemførelse her i Tinget.

Indenrigsministeren (*Knud Kristensen*): Jeg takker de ærede Ordførere for den velvillige Modtagelse af Lovforslaget. I Anledning af det Spørgsmaal, som det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen i Slutningen af sin Tale rettede til mig, skal jeg sige, at det er for saa vidt rigtigt nok, at der hos Administrationen har været en vis Tilbøjelighed til for nærværende at begrænse Antallet af de Selskaber, som man vilde anerkende til Udførelse af det Arbejde, som der her er lovgivet om. Det er for saa vidt, kan jeg sige, fra min Side sket med et

vist tungt Sind, men der er visse praktiske Forhold, som gør det — om ikke nødvendigt, saa ønskeligt. For det første er det saadan, at det er meget vanskeligere at føre Kontrol med dette Byggeri, saadan som det nu er Administrationens Pligt at gøre det, fordi Staten sætter Penge i det, naar det er en hel Række mindre, for ikke at sige smaa Boligselskaber, der udnytter Loven og sætter smaa Byggeforetagender i Gang. Det er den ene Side af Sagen, men for saa vidt ikke den væsentlige. Den væsentlige er den, at hvis man har et saadant mindre Boligselskab, som kun har til Formaal — og det er meget tit, der gives Udtryk for det —, at et bestemt Byggeri skal gennemføres, og naar det saa er afsluttet, har det ikke væsentlig større Opgaver at varetage paa dette Omraade, saa fører det til, hvis man faar en hel Række af Boligselskaber, hvis Opgave er meget begrænset, at hele det tekniske Apparat, som et Selskab, der virker over en længere Aarrække, til Projektering, til Udarbejdelse, til Bedømmelse, har, kan saadanne Selskaber ikke have, medmindre det bliver uforholdsmæssigt dyrt, og dertil kommer, at skal et saadant Apparat stilles paa Benene, bliver der for lidt at bestille for de Selskaber, der har disse tekniske Apparater at sætte ind, og saa bliver det ogsaa dyrere for dem.

Derfor har jeg ment at maatte bøje mig for det rent praktiske Forhold, der her forelaa, idet jeg dog vil gøre den Bemærkning til det ærede Medlem, at man ikke kan sige, der er skabt et Monopol for en Række Selskaber. Disse Selskaber er jo ikke sammenknyttet, der er en vis Konkurrence imellem dem. Selvfølgelig, naar der ikke kan komme flere foreløbig, hvis ikke der melder sig større Opgaver, end vi har forudset, kan man godt sige, Tilgangen er begrænset. Men ved et Monopol mener man nærmest enten et Selskab eller flere sammensluttede Selskaber, der handler under een Ledelse og derfor ikke konkurrerer med hinanden, og det er, saa vidt mig bekendt, ikke Tilfældet paa det Omraade, her er Tale om.

Maa jeg lige tilføje, at jeg skal selvfølgelig være villig til at drøfte dette Spørgsmaal i et Udvalg, og at det er klart, at hvis Rigsdagen er meget stærkt imod det, kan det jo ikke opretholdes.

Kristen Amby: For mig var det en forbavsende Oplysning — jeg formoder ogsaa for Tingets øvrige Medlemmer —, som det ærede Medlem Hr. Valdemar Søren-